

» Nu numai cu pâine va trăi omul, ci cu tot cuvântul care iese din gura lui Dumnezeu (MT. 4, 4) «

Bunavestire

APOSTOL. EVREI 2, 11-18

Fraților, Cel ce sfințește și cei ce se sfințesc dintr-Unul sunt toți; de aceea, nu se rușinează să-i numească pe ei frați, zicând: «Spune-voi fraților mei numele Tău. În mijlocul Bisericii Te voi lăuda». Și iarăși: «Eu voi fi încrezător în El»; și iarăși: «Iată Eu și pruncii pe care Mi i-a dat Dumnezeu». Deci, de vreme ce pruncii s-au făcut părtași sângelui și trupului, în același fel și El S-a împărtășit de acestea, ca să surpe prin moartea Sa pe cel ce are stăpânirea morții, adică

pe diavolul, și să izbăvească pe acei pe care frica morții îi ținea în robie toată viața. Pentru că, într-adevăr, nu a luat firea îngerilor, ci sămânța lui Avraam a luat. Drept aceea, dator era întru toate să Se asemene fraților, ca să fie milostiv și credincios arhieru în cele către Dumnezeu, pentru curățirea păcatelor poporului. Că, prin ceea ce a pățimit, fiind El însuși ispitit, poate și celor ce se ispitesc să le ajute.

EVANGHELIE. LUCA 1, 24-38

În zilele acelea Elisabeta, soția lui Zaharia, a zămislit și s-a tăinuit pe sine cinci luni, zicând: Astfel mi-a făcut mie Domnul în zilele în care a socotit să ridice dintre oameni ocară mea. Iar în a șasea lună a fost trimis îngerul Gavriil de la Dumnezeu, într-o cetate din Galileea, al cărei nume era Nazaret, către o fecioară logodită cu un bărbat care se chema Iosif, din casa lui David; iar numele Fecioarei era Maria. Și, intrând Îngerul la ea, a zis: Bucură-te, ceea ce ești plină de har, Domnul este cu tine. Binecuvântată ești tu între femei! Iar ea, văzându-l, s-a tulburat de cuvântul lui și cugeta în sine: Ce fel de închinăciune poate să fie aceasta? Și Îngerul i-a zis: Nu te teme, Marie, căci ai aflat har la Dumnezeu. Și, iată, vei lua în pânțe și vei naște Fiul și vei chema numele Lui, Iisus. Acesta va

fi mare și Fiul Celui Preaînalt Se va chema și Domnul Dumnezeu Îi va da Lui tronul lui David, părintele Său. Și va împărăți peste casa lui Iacov în veci și Împărăția Lui nu va avea sfârșit. Și a zis Maria către Înger: Cum va fi aceasta, de vreme ce eu nu știu de bărbat? Și, răspunzând, Îngerul i-a zis: Duhul Sfânt Se va pogorî peste tine și puterea Celui Preaînalt te va umbri; pentru aceea și Sfântul care Se va naște din tine, Fiul lui Dumnezeu Se va chema. Iată, Elisabeta, rudenia ta, a zămislit și ea fiu la bătrânețea ei, și aceasta este a șasea lună pentru ea, care se numea stearpă. Că la Dumnezeu nimic nu este cu neputință. Și a zis Maria: Iată roaba Domnului. Fie mie după cuvântul tău! Și Îngerul a plecat de la ea.

TĂLCUIRI

Credința noastră nu este zadarnică

„Astăzi este începătura mântuirii noastre și arătarea tainei celei din veac: Fiul lui Dumnezeu Fiul Fecioarei Se face și Gavriil harul binevestește”.

Acum s-a împlinit taina cea mare a credinței noastre creștinești, s-a împlinit lucrul pe care cu șapte sute de ani înainte de Nașterea Domnului Iisus Hris-

tos l-a prezis Sfântul Proroc Isaia: „Iată, Fecioara va lua în pânțe și va naște fiu, și vor chema numele Lui Emanuel, care înseamnă: „Cu noi este Dumnezeu”.

De ce spunea acest sfânt proroc că Domnul va fi numit Emanuel, dacă Arhanghelul Gavriil, care a heretisit-o acum pe Preasfânta Fecioară Maria, a zis că Ea îi va pune numele de Iisus? Ce să însemne acest

Bunavestire

lucru? El se lămurește prin înțelesul numelui de Emanuel: „cu noi este Dumnezeu”.

Toate popoarele creștinești, toți cei ce au crezut în Domnul Iisus Hristos, îl numesc Mântuitor, Dumnezeu Adevărat, Care a trăit cu oamenii pe pământ. Prin aceasta s-a și îndreptățit numele de Emanuel, „cu noi este Dumnezeu”, despre care vorbea prorocul. Emanuel este Dumnezeu-Omul, Dumnezeu Care este cu noi, Dumnezeu în trup. S-a săvârșit taina cea neasemuită a mântuirii noastre, despre care citim la Sfântul Apostol Pavel: „Cu adevărat, mare este taina bunei credințe: Dumnezeu S-a arătat în trup” (1 Tim. 3, 16). El spunea că sfinții îngeri ar vrea să pătrundă această neobișnuită taină, însă nici lor nu le este dat să cunoască toate adâncurile ei. Și atunci, noi, slabii și neputincioșii, să încercăm a o pătrunde?

Noi știm însă că dogmele privitoare la Dumnezeirea-Omenitatea Domnului Iisus Hristos – și la întruparea Lui fără de sămânță din Preasfânta Fecioară Maria alcătuiesc temeiul întregii noastre credințe creștinești: căci dacă nu am crede în faptul că Domnul Iisus Hristos este cu adevărat Fiul lui Dumnezeu, Care S-a întrupat din Preasfânta Fecioară Maria, zadarnică ar fi nădejdea noastră în mântuire. Însuși Domnul Iisus Hristos spunea despre Sine că este Fiul

lui Dumnezeu, Pâinea, cea Cerească, pogorâtă din Cer. Noi primim acest adevăr cu toată inima noastră și nu încercăm a pătrunde adâncul fără fund al arătării lui Dumnezeu în trup.

Și totuși, pe cât ne este cu putință, să ne străduim a înțelege: de ce a fost neapărată nevoie de întruparea Fiului lui Dumnezeu, de ce a fost nevoie ca El să ia trup omenesc? Oare nu pentru a ne mântui de moartea veșnică și de stăpânirea diavolului prin Crucea Sa, prin cumplitele Sale pătimiri de pe Golgota și moartea de ocară?

Potrivit negrăitului Sfat Dumnezeiesc, a fost neapărată nevoie ca Domnul nostru Iisus Hristos să „calce cu moartea pe moarte”, să Se întrupeze și să ia Trup omenesc și să moară cu moarte omenească adevărată. Domnul Iisus Hristos a adus această jertfă cutremurătoare ca să ne apropie pe noi de Dumnezeu, ca să ne facă din oameni muritori dumnezeu-oameni, trăitori în veci. El S-a făcut Dumnezeu-Om și ne-a deschis spre dumnezeu-omenitate, spre împărtășirea noastră, în trupul înnoit, de veșnică și nesfârșită apropiere către sfințenia Dumnezeirii. Iar dacă lucrurile stau așa, atunci, firește, El nu putea să facă asta rămânând numai Dumnezeu. Trebuia, deci, ca El să Se facă Dumnezeu-Om, trebuia să Se întrupeze din Preasfânta Fecioară Maria.

Faptul acesta – întruparea Fiului lui Dumnezeu – este nemăsurat de mare, așa s-a convenit să fie prevestit în chip minunat – prin arătarea Arhanghelului Gavriil către Preasfânta Fecioară Maria: și binevestirea lui a fost cea mai mare dintre toate binevestirile pe care le-a auzit vreodată neamul omenesc. În Nazaret, în locuința săracăcioasă a Preasfintei Fecioare Maria, au răsunat uluitoarele cuvinte: „Bucură-Te, Ceea ce ești plină de har! Domnul este cu Tine. Binecuvântată ești Tu între femei (Lc. 1, 28), adică mai binecuvântată decât oricare dintre femei.

Preasfânta Fecioară Maria tăcea. Oare a fost cuprinsă de spaima și fiorul firești pentru un om obișnuit la vederea unui Arhanghel? Nu, nu spaima a cuprins-o, ci tulburarea datorată neobișnuitei heretisiri. Fecioara nu s-a înspăimântat de arătarea neobișnuită, fiindcă Ea însăși era mai sfântă decât toți sfinții, și sufletul ei curat era asemănător îngerului prin curăția sa duhovnicească. Ea și-a vădit numai nedumerirea cu totul de înțeles, întrebând: Cum va fi aceasta, de vreme ce eu nu știu de bărbat? Și a primit răspunsul minunat: Duhul Sfânt Se va pogori peste

tine și puterea Celui Preaînalt Te va umbri (Lc. 1, 34-35). A fost vreodată o fecioară asemenea Preasfintei Maria în curăție și sfințenie? Nu. N-a fost nicicând și nu va fi. Negrăită și uimitoare, înveșmântată în dumnezeiască slavă e marea taină a întrupării Domnului nostru Iisus Hristos.

Și atunci, cum să nu ne plecăm cu toată inima înaintea Preasfintei Fecioare, Care a devenit organ al mării și nepătrunsei taine Dumnezeiești? Cum să nu o numim „Ceea ce ești mai cinstită decât heruvimii și mai slăvită fără de asemănare decât serafimii”? Oare Maica împăratului Ceresc nu se cuvenea să fie pusă de către noi mai presus de toate Puterile Cerești, mai presus de toate slugile Lui? Iar arhanghelii, heruvimii și serafimii sunt slugi ale lui Dumnezeu.

Bineînțeles, suntem datori să o cinstim cu toată inima și să o socotim Mama noastră Cerească, străduindu-ne să o urmăm în virtuți și să îi împlinim cuvintele pe care le cântăm la fiecare utrenie, pe care le-a grăit ea către Elisabeta, mama Înainte-Mergătorului Domnului: Că a căutat spre smerenia roabei Sale, și iată de acum Mă vor ferici toate neamurile (Lc. 1, 48). Noi toți, creștinii ortodocși, o fericiim pe Preasfânta Fecioară Maria potrivit cu învățătura Sfintei Scripturi – dar, cu durere trebuie s-o spunem, vrăjmașii Bisericii lui Hristos – protestanți, sectari și alți eretici – nu iau parte la această laudare a ei de către lumea ortodoxă. Ei tăgăduiesc cu desăvârșire cinstirea Preasfintei Născătoare de Dumnezeu, zicând că Maica lui Dumnezeu a fost o simplă femeie evlavioasă, ca multe altele, și chiar ne osândesc pentru faptul că îi înălțăm rugăciuni și spunem adresându-ne ei: „Preasfântă Născătoare de Dumnezeu, mântuiește-ne pe noi”. Ei spun: „Cum se poate așa ceva – să cauți mântuirea la o femeie evlavioasă? Noi avem un singur Mântuitor – pe Domnul Iisus Hristos; doar El ne mântuiește, și alți mântuitori nu sunt”.

Iată răspunsul nostru. Noi ne adresăm Maicii lui Dumnezeu ca Apărătoarei noastre. Știm că ea nu a mântuit lumea nemijlocit, că Dumnezeiescul ei Fiu ne-a mântuit cu Crucea Sa. Ea poate însă ajuta mântuirii noastre prin rugăciunile Sale înaintea Fiului

Său, și noi cerem rugăciunile Ei, care au atâta putere înaintea lui Hristos.

Sfântul Apostol Pavel spunea despre sine: „Tuturor toate m-am făcut, ca, în orice chip, să mântuiesc pe unii” (I Cor. 9, 22). El îl îndemna pe apostolul Timotei: „Ia aminte la tine însuși și la învățătură; stăruie în acestea, căci, făcând aceasta, și pe tine te vei mântui, și pe cei care te ascultă” (I Tim. 4, 16).

Precum vedem din Sfânta Scriptură, și sfinții apostoli ne mântuiesc. Cum? La fel ca Preasfânta Născătoare de Dumnezeu – prin rugăciunile lor, prin învățătura lor, prin apropierea lor față de noi și față de Domnul Iisus Hristos. Dacă apostolii pot să ne mântuiescă, de ce să nu ne poată mântui Maica lui Dumnezeu? Ea e Apărătoarea noastră, Maica plină de har a întregului neam creștinesc. De aceea și strigăm către ea: „Preasfântă Născătoare de Dumnezeu, mântuiește-ne pe noi”.

Noi o numim Stăpână, împărăteasă a Cerurilor – iar sectanții se smintesc de asta: „Noi avem un singur împărat – pe Dumnezeu”. Dar n-avem noi dreptate să o numim împărăteasă, de vreme ce este Maica împăratului? Și la oameni orice mamă de împărat poartă titlul de împărăteasă. Cu același înțeles îi dăm și noi numele de împărăteasă a Cerurilor, fiindcă este Maica împăratului nostru, a Domnului Iisus Hristos. Noi o numim Stăpână fiindcă are marea stăpânire de a ne apăra de diavol. Iar nefericiții de sectari tăgăduiesc acest sfânt ajutor dumnezeiesc al Preasfintei Fecioare Maria.

Domnul să-i oprească! Iar pe noi să ne oprească de la orice împărtășire cu sectarii, ca nu cumva să ne abată în calea pierzării. Iar Preasfânta Născătoare de Dumnezeu, al cărei praznic atât de mare îl prăznuim astăzi, să ne mântuiescă de diavol și de toate slugile lui. Amin.

Sfântul Luca al Crimeei,

Cuvinte la Buna-Vestire a Preasfintei Născătoare de Dumnezeu (7 aprilie 1945) în vol. Predici, Editura Sofia, București, 2010, p. 203-206.

VIAȚA DE FAMILIE

Maica Domnului și sfinții fac daruri celor credincioși

Mărturie despre Cuviosul Gherontie cel nebun pentru Hristos de la Tismana

Simțeam în suflet că, odată cu începerea școlii în format fizic, va veni ziua în care să mă infectez cu virusul SARS-CoV-2. Mai avusesem, imediat după impunerea restricțiilor, în martie 2020, simptome foarte asemănătoare cu cele semnalate ca fiind date de virus, dar au trecut cu biosept, biomicin și tinctură de propolis și, fără îndoială, rugăciunile la Cuviosul Gherontie (el nu excludea tratamentele, inclusiv cu antibiotice, când situația o impunea!). Atunci am fost foarte speriată la gândul că aș putea trece printr-o experiență asemănătoare celor prezentate în mass-media: izoletă, izolare, spitalizare etc.

Când se anunța ridicarea restricțiilor, pe la mijlocul lunii februarie 2022, am fost testată pozitiv. Am făcut o formă relativ ușoară, astfel că în primele zile îmi făceam planuri că voi putea să mă rog și să citesc mai mult, dar m-am lovit de o lipsă de concentrare cum nu mi-a fost dat să trăiesc. Nici măcar rugăciuni scurte nu puteam rosti un timp mai îndelungat...

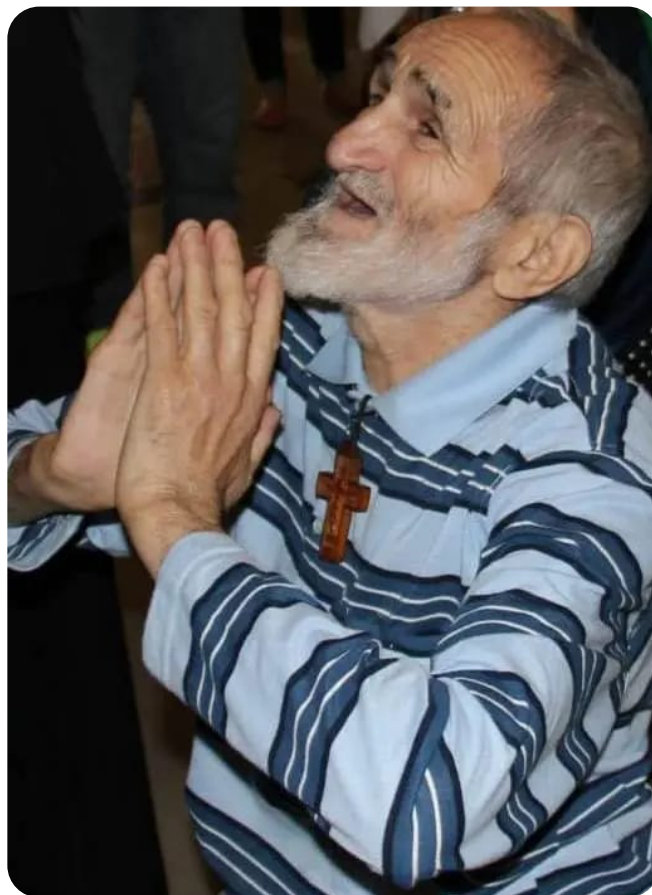
Mi-am reînceput activitatea, deși aveam perioade când încă mai făceam febră. Auzisem că acest virus „lovește” punctele nevralgice în organism, dar mă știam fără probleme de sănătate. În ziua a 11-a de la testare, am simțit un junghi puternic în zona rinichiului stâng. Atunci, mi-am amintit că mai simțisem în urmă cu patru luni ceva asemănător, dar a trecut la un minut după ce am pus poza Cuviosului. Era chiar în ziua de 21 octombrie 2021, când se împlineau trei ani de la înmormântarea lui, și când la Alba Iulia sunt sărbătoriți Sfinții Transilvăneni Mărturisitori pentru Ortodoxie, canonizați aici la 21 octombrie 1955: Visarion Sarai, Sofronie de la Cioara și Mucenicul Nicolae Oprea de la Săliște. Îmi propusesem să merg la un ecograf, dar situația din spitale m-a făcut să amân: teste, riscul mare de infectare etc.

Am luat imediat poza Cuviosului și l-am rugat să repete minunea. Nu s-a întâmplat cum am crezut eu, dar mi-a demonstrat din nou că știe el mai bine ce face. După cinci ore de dureri groaznice, cu rugăciuni către Cuviosul, a cărui poză o lipisem de mine, am ajuns la Urgențe, iar după administrarea unui

calmant, am aflat încă o dată (pentru a nu știu câta oară) cum m-a ocrotit el. Trebuie să mărturisesc și faptul că, înainte de a pleca la spital, am avut o foarte mare ispită, și anume să nu iau fotografia Cuviosului cu mine, că m-am rugat degeaba, că nu m-a ajutat, că m-am chinuit atâta, că tot la Urgențe ajung... A biruit gândul care a spus: „Nu plec fără Cuviosul!”. Și am luat la spital cu mine doar trei lucruri: fotografia Cuviosului, cartea de identitate și telefonul.

În urma CT-ului, s-a descoperit că o piatră, deloc mică (9mm), plecase din rinichi și ajunsese deja în vezică. Am realizat cât de mare a fost intervenția Cuviosului abia după ce am văzut uimirea medicului de la urgențe, a radiologului, a urologului și a medicului de familie și, mai ales, după ce m-am documentat... Chiar că fusesem o „norocoasă”, cum mi-au zis toți, ținând cont de implicațiile medicale ale unei astfel de colici renale. Doar că „norocul” meu a fost chiar Cuviosul!

Mai aveam de trecut un hop. Mă avertizase și medicul de familie că, până nu elimin piatra din vezică, riscul de infecție renală este mare. Am mai avut câteva episoade de avertizare că e acolo. Se apropia Buna

Cuviosul Gherontie cel nebun pentru Hristos, făcătorul de minuni (1934-2018)

Vestire. Ne-am amintit cu soțul meu, la fel ca în fiecare an, cum ne spunea Cuviosul în preajma acestei sărbători: „Dragă, să vedeți ce bucurie o să vă facă Maica Domnului de Buna Vestire!” sau „Dragă, nu v-a făcut Maica Domnului nicio bucurie de Buna Vestire?”. Nu aveam nimic în minte, pentru că, fiind gândul Cuviosului și în duhul lui, putea să fie o bucurie în legătură cu te miri ce!

În ziua praznicului, când am ajuns de la școală, mă aștepta în fața porții o mașină de la o firmă de curierat care ne aducea de la Craiova un număr de volume cu mărturii... Am avut o poveste în gând cu Cuviosul în care îi aduceam aminte de zilele de Buna Vestire

petrecute împreună și l-am întrebat: „Cuvioase, oare cărțile tale sunt bucuriile de astăzi?”. După o vreme, am simțit un junghi în zona vezicii. La scurt timp, am eliminat piatra fără nicio durere!

Prin mijlocirea Cuviosului, am mai adăugat în listă o bucurie primită de la Maica Domnului de Buna Vestire!

Pr. Dorin Opriș și Prof. dr. Monica Opriș,
Dragă, nu v-a făcut Maica Domnului nici o bucurie de Buna-Vestire în Cuviosul Gherontie cel nebun pentru Hristos, Editura Episcopiei Devei și Hunedoarei, Deva,
2022, p.205-207.

GÂNDUL ZILEI

„Sfântul Isaac Sirul vorbește despre smerenia ca rezultat al virtuților. Zice că smerenia este aceea pe care o avem când sufletul a trecut prin toate locașurile virtuților și a ajuns la smerenie. O astfel de smerenie a avut Maica Domnului și o astfel de smerenie o are în vedere când zice „Că a căutat Dumnezeu spre smerenia roabei Sale, că iată de acum mă vor ferici toate neamurile“ (Luca 1, 48). Smerenia Maicii Domnului este prin urmare o smerenie ca rezultat al virtuților și noi trebuie să avem smerenia cea corespunzătoare cu viața noastră: dacă știm că avem păcate trebuie să avem smerenia cea din păcate, dacă ne-am mutat de la păcate la virtuți să avem smerenia cea din virtuți”.

ARHIM. TEOFIL PĂRĂIAN

